

D ů v o d y:

Podle údajů žaloby a podle žalobcova přednesu jde o spor mezi bývalým pachtýřem a propachtovatelem a jest předmětem sporu právo, pokud se týče nárok mezi pachtýřem a propachtovatelem, kotvící v pachtovním poměru mezi nimi. Na věci nemění nic okolnost, že náhrada přiznána byla na základě náhradového zákona (§ 43 a) zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. v doslovu zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n.). Protože podle § 49 čís. 5 j. n. veškeré spory z pachtovní smlouvy, čímž rozuměti jest spory z pachtovního poměru mezi pachtýřem a propachtovatelem až na dvě výjimky, o něž však tu nejde, patří výlučně před okresní soudy a dovolaný okresní soud jest též podle § 83 j. n. místně příslušný, byla právem rekursním soudem námitka místní a věcné nepříslušnosti okresního soudu zamítnuta.

Čís. 9805.

V Československu nelze vésti exekuci na základě soudních smírů, dojednaných v Německu.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, R I 232/30.)

Návrh, by na základě smíru z roku 1912 před úředním soudem v P. v Sasku byla povolena exekuce, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: I rekursní soud jest toho názoru, že exekučnímu návrhu nelze vyhověti, ne sice z důvodu, prvním soudem uvedeného, že se měnové poměry říšské marky od roku 1912 do dnešní doby úplně změnily a že prý nelze stanovit hodnotu bývalé marky proti marce nynější, tím méně pak hodnotu bývalé marky ke koruně československé, neboť povinná strana má zaplatiti v markách a poněvadž předválečná marka byla vybudována na zlaté paritě právě tak jako marka poválečná, není co do jakosti mezi nimi rozdíl a jest proto nerozhodno, v jakém poměru jest marka předválečná k marce poválečné a ke koruně československé, nýbrž z toho důvodu, že se exekuční návrh opírá o vyhotovení smíru král. úředního soudu v P. ze dne 11. května 1912, tedy o listinu v cizozemsku zřízenou, a na základě takových listin může podle § 79 ex. ř. exekuce v tuzemsku jen v tom rozsahu býti vedena, v jakém jest zaručena vzájemnost smlouvami státními nebo o tom vydanými, ve sbírce zákonů uveřejněnými vládními vyhláškami. Podle vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. přicházejí v Německu při vedení exekuce podle §§ 722, 723 a 328 něm. c. ř. s. v úvahu jen exekuční tituly, uvedené v § 1 ex. ř. ze dne 27. května 1896, čís. 79 ř. zák. pod čís. 1, 2, 3, 7, 11 a 16, tedy nikoli smíry, uvedené v § 1 čís. 5 ex. ř. Nemůže proto na základě smíru, dle exekučního návrhu titul exekuční tvořícího, exekuce povolena býti (Vide rozh. Nejv. s. ze dne 19. ledna 1909, R I 16/9 čís. 1245 úř. sb.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce. Podle § 79 ex. ř. poslední věty smí dojít na základě spisů zřízených mimo zdejší území k exekuci na zdejším území jen tenkrát a tou měrou, pokud jest vzájemnost zaručena. Dosah vzájemnosti pro tento případ jest patrný z příslušných předpisů německého civilního řádu soudního, jež byly uvedeny ve známost vládní vyhláškou čís. 131/24. Z nich je patrné, že v Německu nelze vésti exekuci na základě soudních smírů československých. Opáčné tvrzení stěžovatelovo není správné. Na tomto stavu nemohou nic změnit další vývody dovolacího rekursu, z nichž ostatně není patrné, že by se rekurent nemohl domoci exekučního titulu vydaného zdejšími soudy. Totéž platí o osobě, které snad vzešel proti povinnému nárok podle § 1042 obč. zák.

Čís. 9806.

Právoplatné přikázání pohledávky k vybrání odnímá jejímu majiteli právo dobývatí přikázanou pohledávku exekučně i co do částky převyšující vymáhanou pohledávku.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1930, Rv I 1486/29).

Žalovaný vedl k vydobytí pohledávky 50.000 Kč dražbu na nemovitost žalobců, na níž byla vymáhaná pohledávka zajištěna. Žalobci domáhali se na žalovaném, by exekuce byla prohlášena nepřipustnou, ježto vymáhaná pohledávka žalovaného byla přikázána k vybrání Antonínu G-ovi k vydobytí jeho pohledávky 754 Kč za žalovaným a žalovanému bylo zapovězeno nakládati s pohledávkou za žalobci. Procešní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Jde o nepřipustnost exekuce vnučenou dražbou nemovitosti žalobců, kterou vede žalovaný k vydobytí pohledávky 50.000 Kč zajištěné na nemovitosti exekučním právem zástavním. Tato pohledávka žalovaného byla pro vykonatelnou pohledávku Antonína G-a 754 Kč zabavena a Antonínu G-ovi k vybrání do výše jeho pohledávky přikázána. Žalobci domáhají se nepřipustnosti exekuce vedené žalovaným z důvodu, že žalovaný není následkem zabavení a přikázání k vybrání své pohledávky oprávněn exekuci tu vésti. Odvolací soud žalobě vyhověl a dovolací soud seznává, že nikoli neprávem. Žalovanému jako dlužníku bylo zapovědí, podle § 294 ex. ř. zakázáno, by se zabavenou pro Antonína G-a